

בעוהש"ת

קונטרס

שְׂמִיחָה אִיו דִּי גְרַעסְטֶע זאָךְ

ווי עס ווערט ערקלערט אז דער עיקר גרויסקייט אין שיינקייט פון א איד איו, ווען ער דעהאלט זיך ביים אייבערשטן, ווען עס גייט איבער אויף אים שוועריקייטן רחמנא רצון.

פארנעלערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

ר"ר ששי תצנה תשע"ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאקטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אינגערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - נוא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יודישעלם

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

שְׂמֵחָה אִיז דִּי גֵרֶעסְטֶע זאַך !

.א.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כד) : אַ מענטש דארף זיך צווינגען מיט אלע כוחות צו זיין שטענדיג פרייליך; ווייל אלע צרות און מחלוקת [בפֿרט אין שטוב] קומט נאר ווען אַ מענטש איז טרויעריג און צובראכן, וואס דורכדעם ווערט אים זיין קאפ זייער קליין און איינגעצויגן, ממילא נעמט ער זיך אויף זיין ווייב, און ער האט שטענדיג טענות אויף איר, און דורכדעם איז ער זיך אליין גורם צרות וכו', אבער ווען אַ מענטש איז

שְׁמַחָה אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע זַאף

פֿרִייליך אִיז עַר נִישְׁט מִדְּקֶדֶק אִין שְׁטוּב, און עס אִיז גאַרנִישְׁט אַז דִּי שְׁטוּב אִיז אַיבֶּערֶגֶעקֶערט.

עס אִיז גֶעווען אַ אַיד צווישן 'אַנְשִׁי שְׁלוֹמִינוּ': רַבִּי אַהֲרֹן קוֹבְלִיטְשֶׁער זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ [דְּעַר שְׁווער פֿון הָרַב הַחֲסִיד רַבִּי לִוִי יִצְחָק בְּעַנְדֶּער זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה], עַר אִיז גֶעווען זייער אַרום, עַר הָאט גֶעהאַט ביי זיך אִין שְׁטוּב נֶאר הָאַרְטֶע בְּרוִיט, [הָאט עַר גֶעמאַכְט דְּעַרפֿון טאַסט און אַרויפֿגֶעריבן קְנאַבֿל אויף דְּעַם] און טיי, דַּאס הָאט מֶען גֶעגֶעסן און גֶעטרוֹנֶקן, אַבֶּער עַר הָאט גֶעהאַט אַזאַ לְעֻכְטִיגֶע צוּרָה [אויף אִיז עַר גֶעווען אַ הויכער און גֶעזוּנְטֶער מֶענְטֶשׁ], כְּאִילוֹ אַיינער וואס הָאט יֶעצַט גֶעגֶעסן אַ פּוֹלֶע פֿאַרצִיע בְּהֶמָּה פֿלִישׁ.

עַר הָאט גֶעהאַט אִין זיך זייער שְׁטאַרק דִּי מִדָּה פֿון 'שְׁמַחָה', אַז עַר הָאט פֿרִייליך גֶעמאַכְט יַעֲדֵן אִיד [אַפֿילו לְהַבְדִּיל גוֹיִם], עַר פֿלֶעגט טאַנצן און פֿרִייליך מאַכן ביי יַעֲדֶע חֲתוּנָה, אַזוי ווייט אַז דְּעַר מֶעיאַר פֿון דְּעַם שְׁטַעטֿל 'קוֹבְלִיטְשׁ' הָאט אִים אַמאַל גֶעגֶעבן אַ מִתְּנָה אַ קוּה, וואס דַּאס אִיז שוין גֶעווען פֿאַר אִים אַ גאַנצֶע פֿאַרמֶעגן, ווייל אַ

קוה געט מילך, און פון די מילך האט מען געמאכט קעז מיט סמייטע און פוטער.

זיין ווייב פֿלעגט אים פֿרעגן [פֿאר ער האט געהאט דעם קוה]: אַהרן! וואס פֿרייסטו דין אַזוי שטאַרק? די קינדער האָבן דאָך נאָר האַרְטע ברויט מיט קנאָבל, און אַביסל טיי? ! האט ער איר געזאָגט: דו גלייבסט אַז עס וועט נאָך אַמאל זיין גוט? זאָגט זי: אַוודאי! זאָגט ער: און דעמאלטס וועט מען שוין קענען זיין פֿרייליך? זאָגט זי: אַז מען וועט האָבן געלט און קליידונג פֿאר די קינדער אַוודאי וועל איך זיין פֿרייליך! זאָגט ער איר: "איך פֿאַרג זיך שוין יעצט אויס שְׂמִיחָה פון דעמאלטס".

זיין סדר איז געווען אַז ער האט געדאווענט גלייך צופֿרי 'ותיקין', נאָכדעם האט ער זיך אויסגעפּוּצט די שיף, און זיך מְסַדֵּר געווען די בָּגָדִים, און גענומען אַ טאַשקע און אַרײַנגעלייגט דאַרטן ספֿרים, אַזוי פֿלעגט ער אַנוועק גיין יעדן טאָג פון שטוב, זיין ווייב איז געווען אַ תְּמִימוֹת־דיגע פֿרוי פֿלעגט זי אים פֿרעגן: אַהרן! וואו גייסטו? זאָגט ער: איך האב געשעפּטן צו מאַכן. און ער

שְׁמִחָה אִיז דִּי גֵרֶעסְטֶע זאַך

איז אַוועק געגאַנגען לַעֲרַנְעֵן אִין שׁוהֵל אַדער אִין פֿעֶלד, ביינאַכט איז ער צוריק געקומען.

וַיְהִי הַיּוֹם, דִּי ווייב גייט אַרויס אִין מַאָרק אַיינקויפֿן עֶפֶס, און זי האט צוגעבונדן ביז דער־ווייל די קוה מיט אַ שְׁטְרִיק אַז עס זאל נישט אַנטלויפֿן, און ווען זי קומט צוריק, זעהט זי צו איר גרויס ווייטאג, אַז די קוה ליגט דאַרט אַויסגעצויגן טויטערהייט, עס האט זיך אַרומגע־דרייט אַרום די שְׁטְרִיק און זיך דערשטיקט, זי איז געווארן דערפון זייער צובראכן, און ווען ער איז אַהיימגעקומען מיט גרויס שְׁמִחָה אַזוי ווי זיין שטייגער, טרעפט ער זיין ווייב און די טעכטער וויינען ביטערליך: דִּי גאַנצע עֲשִׁירֹת וואס מיר האבן געהאט איז אִין אַיִן מינוט פֿאַרלירן געווארן, ווייל די קוה איז געשטאַרבן. הייבט ער אַויף זיינע צוויי הענט און רופט זיך אָן: "דאַנקען גאט אַז נאר די קוה איז געשטאַרבן, און נישט חס ושלום אַ קינד".

ווען מען האט אים גענומען אִין מיליטער ביי די רוסישע רעגירונג, איז פונקט דעמאלטס אַרויסגעקומען אַ

שְׁמִיחָה אִיז דִּי גֵרֶעסְטֶע זַאךְ

גֶעזֶעצן, אַז ווער עס האט קינדער קען באַפֿרייט ווערן פון מיליטער, אָבער אַזוי ווי ער איז שוין געווען אין מיליטער, איז זיין טאטע געגאנגען צו די באַזע וואו ער איז געווען, און געזאגט פאר דעם הויפט, אַז זיין זוהן אהרן האט קינדער און מען זאל אים באַפֿרייטן, האט מען אים געגעבן אַ באַפֿרייאונג, יעצט האט מען אים געדארפט גיין זוכען צווישן די טויזענטער גוים...

דער סדר איז געווען אַז ביי יעדע שטיקל שטח איז געשטאנען אַ סאלדאט אַכטונג צו געבן אויף די סאלדאטן פון יענע פלאץ, האט איין סאלדאט איבערגעגעבן פארן צווייטן זיין נאמען, מען זאל קוקען וואו ער איז, און אויב ער שלאפט נישט, אינמיטן הערט זיין טאטע ווי איינער שרייט: שכינתא בגלותא! האט ער פארשטאנען אַז דאס איז זיין זוהן אהרן, וואס קלאגט אויף די צרות פון אידן אינמיטן די נאכט און אַזוי האט מען אים באַפֿרייט.

אויף פארציילט מען אויף אים ווען ער איז געווען אין די מיליטער, און ער האט געמוזט נעבען זעגן דיקע ביימער פרייטיג צונאכטס, האט מען געהערט ווי ער

שְׁמִחָה אִיז דִּי גֵרַעסְטֵע זאָך

זינגט זיך אונטער בַּשְׁעֲתָן זַעגן (זמירות ליל שַׁבַּת, זָמַר פֶּל מְקֻדָּשׁ): עֲזוֹר עֲזוֹר, עֲזוֹר לְשׁוֹבְתִים בַּשְּׁבִיעִי, "בְּחָרִישׁ וּבִקְצִיר" עוֹלָמִים [מיטן באקאנטן בְּרֶסֶלְבֶ'ן נוסח].

דאס איז אַ מוֹרָא'דיגע מְדַרְיָגָה, אַז כָּאטְשִׁיג מֶעַן אִיז שׁוִין אַזוֹי אַראַפ גַּעפֶּאלֶן, און מֶעַן דַּאָרף נַעבֶּעף אַרְבֵּיטֶן שַׁבַּת אִין מִילִטֶער, דַּאָךְ זָאל מֶעַן זִיךְ נאָך אַלץ מְחִיָּה זײַן, דאס איז דִּי גֵרַעסְטֵע חֲכָמָה פֿון אַ מַעֲנֵטֶשׁ.

און דאס איז דִּי סוּד נואס דער הַיִּילִיגער רַבִּי הָאט אונז מְגַלָּה גַעווען, אַז אַ מַעֲנֵטֶשׁ זָאל זיך שְׁטַענְדִּיג דַּעֲרַהֲאָלְטֶן אפֿילו אִין דִּי שְׁווערֶסטֵע מַצָּבִים, און צו דַּעם אִיז מֶעַן זוכה אַז מֶעַן אִיז שְׁטַענְדִּיג פֿרִייליך.

מֶעַן זַעהֵט אַפֶּער אַז אַ מַעֲנֵטֶשׁ קען עֲנֹדַעֲרֶשׁ פֿאַסְטֶן, זיך קוִילֶערן אִין שְׁנַיִי, און אַזוֹי אויף מַאָכן אַלֶּע אַנְדַּעֲרַע סיגופים, אַפֶּער צו זײַן פֿרִייליך קען עַר נִישַׁט פֿאַנווייזן, ווייל דאס איז דִּי שְׁווערֶסטֵע עֲבוּדָה (ליקוטי מוהר"ן חֶלֶק ב, סימן כד; שיחות הַר"ן סימן כ).

מיט דעם וועלן מיר פארשטיין וואס דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עד): נאך פורים ליינט מען 'פֿרשֶׁת פֿרָה', וואס דאס איז אן הֶכְנָה צו פֿסַח, ווייל אין די פֿרשֶׁה פון פֿרָה ליינט מען ווי אזוי זיך צו רייניגן פון 'טומאת מת', כדי מען זאל נישט זיין טמא און קענען מקריב זיין דעם 'קֶרְבֵּן פֿסַח', אָבער בְּאֵמַת פּוּרִים אַלײן האט שוין אויף א שייכות צו פֿסַח, ווייל די נאמען פורים קומט פון די ווארט 'פור' [גורל], און דער אר"י הקדוש זאגט (עין פונות האריו"ל בסוד הפיל פור ובסוד פרה אדומה): אין דעם ליגט דער סוד פון 'פֿרָה'. ווייל פורים איז שוין אויף א וועג צו פֿסַח וכו', וועגן דעם איז די אותיות פון דעם ווארט 'פורים' מרומז אין א פסוק וואס עס שטייט ביי פֿסַח, (שמות כ"ג, ט"ו): שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת פֶּאֶשֶׁר צוֹיִתָּךְ לְמוֹעֵד הַדָּשׁ הָאֶבִיב, פִּי בּוֹ יֵצְאֶת מִמְצָרִים וְלֹא יִדְאוּ פְנֵי רֵיָקָם. וואס די לעצטע ווערטער איז ראשי-תבות: פורים; ווייל דורך פורים קען מען זיך אכטונג געבן פון חמץ אין פֿסַח, [מער האט דער הייליגער רבי נישט מסביר געווען].

שמחה איז די גרעסטע זאך

י

נאר ער האט אויסגעפירט מיט דעם לשון: אין אנפאנג איז געווען אלע התחלות פון יום טוב פסח, וועגן דעם זענען אלע מצות א זכר צו 'יציאת מצרים', אבער 'יעצט'... [דער הייליגער רבי האט נישט צו געענדיגט].

דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות ברכת הריח הלכה ד, אות כה): אז דאס גייט ארויף אויף 'פורים', אז יעצט פאנגט זיך אלעס אן פון פורים; און אלע מצות און קדושות וואס א איד האט, נעמט זיך פון פורים.

דאס הייסט, כאטשיג אידן האבן געהאט א מצוה דריי מאל א יאר ארויפצוגיין עולה רגל זיין אין בית המקדש, און ברענגען א 'קרבן ראיה', אזוי ווי דער פסוק זאגט (שם, שם): ולא יראו פני ריקם - זאלסט נישט קומען מיט ליידגע הענט [ווייל עס איז דא דארט אן א שיעור פהנים, וואס זיי דארפן האבן צועסן], און מען האט זיך געפריידט אויף דעם וואס מען איז זוכה צו זעהן פבכול דעם אייבערשטן, ווייל אינעם בית-המקדש האט מען געזעהן די שכניה, און פון דעם האט מען באקומען חיות פאר א גאנץ יאר.

יא שְׂמֵחָה אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע זַאךְ

דָּאךְ אָבֶער יַעצט פֿאַנגט זיך שוין אַלעס אָן דורך פֿורים, ווייל דער עיקר פון פורים איז די שְׂמֵחָה וואס מען פֿריידט זיך דעמאלטס, און דאס איז די גֵרְעֶסְטֶע זַאךְ ביי א איד.

ב.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י'): פֿאַרוואס איז אַ מענטש ווייט פונעם אייבערשטן? ווייל ער האט נישט קיין ישוב הדעת, און פֿאַרוואס האט ער נישט קיין ישוב הדעת? ווייל ער איז נישט פֿרייליך, און פֿאַרוואס איז ער נישט פֿרייליך? ווייל ער טרעפט נישט די גוטס ביי זיך; ער טראכט: איך בין גארנישט ווערד, איך האב גארנישט קיין גוטס אין מיר. דערפֿאר - פֿירט דער הייליגער רבי אויס - דאָרף מען זיך מחיה זיין מיט דעם אליין: שְׂלֵא עֲשֵׂנִי גוי - בְּרוּךְ הַשֵּׁם, ווי אזוי איך קוק נאר אויס, דאָךְ קיין גוי בין איך נישט! און די נְקוּדָה טוֹבָה קען מיר קיינער נישט צונעמען.

שְׁמִחָה אִיז די גֵּרֶעסְטֶע זאך

'מחשבה' איז די זעלבע אותיות פון 'בשמחה', ווייל אז מען איז פרייליך האט מען א 'גדלות המוחין', ממילא לעבט מען בשלום מיט יעדן איינעם, און מען וועט זיך קיינמאל נישט קריגן מיט אן אנדערן.

מען זעהט אמאל א מענטש פאר איין דאלער אדער אפילו פאר א פעני וועט ער זיך הרגענען, ער וועט גיין א פאר מייל ווייטער ווייל דארט איז די פרוכט ביליגער מיט א האלבן דאלער, ער כאפט אבער נישט אז די קאר אדער די באן קאסט אויף געלט, און סוף הכל האט ער פארדינט פיר פינעף דאלער, וואס דאס קאסט אים שוין די שפעזן!

חז"ל זאגן (עירובין ג' ע"ב; ועוד) ווען מען נעמט שטריק צו מעסטן די שיעור פון 'תחום שבת' זאל מען נישט נעמען קיין אויסגעצויגענע שטריק, וואס דאס ווערט אנגערופן 'שוחקות', און אויף נישט קיין איינגעצויגענע שטריק וואס עס האט איינגעשרימפט, וואס דאס ווערט אנגערופן 'עציבות', ווייל דעמאלטס איז עס נישט פונקטליך.

קען מען זאגן א רמז פארנוואס ווען עס איז איינגעשרימפן ווערט עס אנגערופן עצבות - טרויעריג, און ווען עס איז אויסגעצויגן ווערט עס אנגערופן שוהקות - שמיידלידיג? נאר מען קען זעהן בחוש, ווען א מענטש איז בעצבות און צובראכן, איז זיין קאפ איינגעשרימפן, און ער פאלט אריין אין א מוראדיגע קטנות, און פאר א נישטיגן דאלער ווערט ער אויס מענטש, אבער אז א מענטש איז שוהקות - פרייליך, לעבט ער מיט א ברייטקייט אין מח.

דער הייליגער רבי רבי אלימלך זכותו יגן עלינו זאגט (פרשת מקץ): קארגקייט איז א מוראדיגע מחלה, וואס יעדער איז ליידער געכאפט דערין אביסל, און מען מוז דאס אויסרייסן פון זיך. און אסאך מאל ליגט דערין א מוראדיגע אכזריות אויף, למשל א יונגערמאן וואס פאר פוילקייט שטייט ער אויף עלעף אזייגער, און הערשט איינס אזייגער שטעלט ער זיך דאווענען וכו', און אזוי איז אים שוין דורך געגאנגען רוב טאג מיט גארנישט, און זיין ווייב דארף געבען ארבעטן, און זיך נאך זארגן פאר די

שְׁמִחָה אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע זאַף

קינדער אויף, נאכדעם נעמט ער נאך צו איר גאנצע געלט וואס זי האט שווער געארבעט דערפאר, מיט די טענה אז ער דארף די געלט פאר זיינע הוצאות, אדער טיילט ער איר איין וואס צו טוהן מיט די געלט, וואס דאס איז א מוראדיגע רשעות און אכזריות. אבער אז מען איז פרייליך איז מען נישט מדקדק און מען איז מותר און מען קריגט זיך קיינמאל נישט.

און אז מען ברענגט אריין אין שטוב שמחה, ליידן נישט די קינדער פון קיין פחדים, וואס פון דעם קומט אז קינדער שטאלפערן, דאס איז וואס חז"ל זאגן (גיטין ר' ע"ב): א מענטש זאל קיינמאל נישט ארויפלייגן איבעריגע שרעק אין שטוב. וואס דאס ברענגט אז א קינד זאל ווערן זייער צופראכן, און ער פארלירט זיין זעלבסט זיכערקייט [סעלף קאנפידענץ] און ער שפירט שטענדיג אז ער איז גארנישט ווערט, און אזוי וואקסט ער נעבעך אויף פעלערהאפטיג, אבער דער הייליגער רבי האט אונז געלערענט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קכה), אז ווען א מענטש וויל דינען דעם אייבערשטן, דארף ער האלטן פון

זיך, אַזוי ווי עס שטייט אין פֿסוק (דברי הימים-ב יז, ו): וַיִּגְבַּה לְבוֹ בְּדַרְכֵי ה'. אַזוי אויך זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סא; עינין שיחות ה"ן סימן קמ): אַזוי ווי אַ מענטש דארף האבן אַמונה אינעם בורא-כל-עולמים אַזוי דארף ער אויך האבן אַמונה אין 'זיך', אַז ער איז אויך חשוב ביים אייבערשטן; דאס האט דער הייליגער רבי געזאגט פֿאר רבי נתן זכרוננו לברכה, וואס ער איז געווען זייער צופראכן ביי זיך, און דער הייליגער רבי האט צוגעלייגט, און אים געזאגט: וועגן דעם האסטו אויך דיר מחלוקת, ווייל דו גלייבסט נישט אין דיר!

דאס הייסט, אַ מענטש דארף וויסן אַז ער קען יא! און ער וועט דאס יא באווייזן! און דאס איז די גרעסטער יסוד אין חינוך ווי אַזוי אַ טאטע דארף מחנך זיין זיין קינד, לַמֶּשֶׁל: אַ טאטע וואס איז אַן עֲלֵעֲקֻטֶּע־רִישָׁאן, און ער וויל אויסלערנען זיין קינד, און אַוודאי ביים אַנפֿאַנג כאַפֿט דער קינד עֲלֵעֲקֻטֶּע־רִיק שאַקס, און ער זאגט פֿאר זיין טאטע: איך קען דאס נישט טוהן! אָבער אַ קלוגער טאטע זאגט פֿאַרן קינד: דו קענסט יא! און ער ווייזט אים

שְׂמֵחָה אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע זאָךְ

נאַכאַמאַל וואס יא צו טוהן און וואס נישט, וועלעכע ווייערס מען מעג צאמשטעלן און וועלעכע נישט וכו', און ער לאזט אים נישט פאלן ביז ער לערנט זיך עס אויס.

דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות בנים, סימן קז):
 הַבָּנִים שׁוֹטִים פֶּשְׁאַבִּיהֶם פֶּעֶסֶן - קינדער וואקסן אויף
 נאריש, ווען זייער טאטע איז א גערעגטער; ווייל א קינד
 וויל שטענדיג וויסן זאכן, און ער קומט פֿרעגן זיין טאטע,
 אָבער אויב דער טאטע איז גערעגט, און ער שרייט אן
 דעם קינד: גיי ארויס פון דא! פֿרעג מיר נישט קיין
 קשיות! בלייבט טאקע דער קינד אומוויסנד און נאריש.

דאס איז געזאגט געווארן אפילו בגשמיות, פֿל שפֿן
 ווען עס קומט צו רוחניות דארף מען נאר מחזק זיין אן
 אנדערן און אים אויפבויען, דער הייליגער רבי זאגט (ספר
 המדות אות אהבה, סימן ז) אז דו וועסט מחזק זיין אן אנדערן
 וועט ער זיך ליב האבן.

וועגן דעם זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב,
 סימן עד): "וְעֶשְׂוִיו" - היינט צוטאגס, ווענדט זיך אלעס

אין פורים, און דאס איז דער גרעסטער יום טוב. ווייל שְׁמַחָה אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע גאולה פאר אַ מענטש, און אין דעם ווענדט זיך אלעס.

ג.

נאך א פלאץ זאגט דער הייליגער רבי דעם לשון (מאמר 'התגלות נפלא מסוד גדולת התנא רבי שמעון בר יוחאי', תחלת לקוטי מוהר"ן, ועיין בשפת הנחל): "וְעַכְשָׁיו" יֵשׁ נִחַל נֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה' שְׁאַפְלוּ הָעִיר וְקִדִּישׁ גַּם כֵּן צָרִיךְ לְקַבֵּל מִשָּׁם. ווייל דער הייליגער רבי ברענגט אריין אין א מענטש דעם ריכטיגן דעת, אז ער זאל זיך קיינמאל נישט פארלירן, אפילו אין די ביטערסטע צייטן, דורך די אלע עצות וואס דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן, און בפרט דעם סוד פון התבודדות, אז א מענטש זאל וויסן אז ער קען שטענדיג לויפן צום באשעפער, און אים אלעס דערצייילן, און אים בעטן וואס ער דארף, וואס דאס איז דער גרעסטער מתנה וואס מען קען נאר געבן פאר א מענטש, וועגן דעם איז דער גרעסטער מתנה אין אונזער דור, דאס וואס דער באשעפער האט אראפגעשיקט דעם הייליגן

שְׁמִיחָה אִיז דִּי גְרַעסְטֶע זאַךְ

רְבִי'ן דָּא אויף דַּעַם וועלֶט, ווייל נָאר דַּער הייליגער רְבִי פֿאַרשְׁטֵיט אונז, און הייבט אונז אויף און בְּרַענְגט אונז נאַנט צום אַייבֶּערֶשְׁטֶן, דַּערפֿאַר האט דַּער הייליגער רְבִי גַעזאַגט: אִיךְ האב שוין אָנגעגרייט די פֿלים פֿאַר מְשִׁיחַ צְדִקְיָנוּ.

ווייל מְשִׁיחַ וועט נָאר מְגַלֶּה זײַן אַז מֶען זאל לַעֲרַנֶען לִיקוּטֵי מוֹהַר־רֵן, ווי אויף וועט ער אויסלַעֲרַנֶען פֿאַר יַעֲדֵן די עֲצוֹת וואס עס שְׁטֵיט דאַרט, אַז מֶען דאַרף זײַךְ מְחֻזַּק זײַן, און רַעֲדֵן צום בַּאשְׁעֶפֶּער וכו'.

ד.

וועגן דַּעַם גְּלִיּוּף נָאךְ פּוּרִים לײַנט מֶען פֿרֶשֶׁת פֶּרָה, וואו עס שְׁטֵיט ווי אַזוי מֶען רײַניגט זײַךְ פּוּן 'טוּמְאַת מֵת', וואס דָּאס גײט אַרויף אויף 'עֲצָבוֹת' רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וואס אַ מֶענטש איז אַזוי פֿאַרביטערט און מײַוֶּאַש אַז ער שְׁפִירט מִמֶּשׁ דַּעַם טוֹיט, אַזוי ווי מֶען זעהט לײַדער אַז מֶענטשן מאַכן מײַט, יַעֲדֵר מײַט זײַן צָרָה, און מֶען קען נִשְׁט אַוועקמאַכן קײַנעמס צָרָה.

און אפילו ווען מען וויל מחזק זיין א מענטש דארף
 מען אויף וויסן ווי אזוי מחזק צו זיין און ווי אזוי צו
 רעדן, און מען דארף האבן רשות אויף דעם פונעם צדיק
 (עיין לקוטי הלכות, הרשאה הלכה ה), ווייל נישט יעדער מענטש
 קען רעדן צו אנדערע, אמאל האט יענער צרות פון די
 קינדער און פון שונאים, אדער ער האט חובות און
 יסורים, און אז איינער קומט צו אים צו, און געט אים א
 קלאפ אויפן רוקן, און זאגט אים: זיי פרייליך! שטארק
 זיך! האט ער אים מיט דעם גארנישט פרייליך געמאכט,
 נאר נאך מער צובראכן! ער טראכט צו זיך: דו זאגסט
 אזוי שייך: 'זיי פרייליך', אפשר ווילסטו זיך טוישן מיט
 מיר?!

מען זעהט אז א מעדעצין לייגט מען אריין אין א
 קעפּסל, אדער מען מישט דערין אריין זיסקייט, ווייל אז
 עס איז ביטער ווילן דאס די קינדער נישט נעמען, די
 זעלבע זאך ווער עס רעדט צו מענטשן דארף ער וויסן ווי
 אזוי דאס מלבוש צו זיין און פארשטעלן מיט אזויפיל

שְׁמֵחָה אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע זַאךְ

לְבוּשִׁים בִּיז יַעֲנֶער וויל שׁוין הֶעֱרַן און מְקַבֵּל זײַן, וואס אזוי אַרום ווערט עַר שׁוין פֿרײַליך.

ה.

נאך אַ מורא'דיגע זאך געשעהט יום-טוב פורים, וואס דאס איז אויף די העכסטע און וויכטיגסטע זאך ביי אידן, אז אידישע קינדער נעמען זיך צאם מיט אַ מורא'דיגע אַחדות, וואס דאס איז די מצות פונעם טאג: 'מתנות לאביונים' - ארויס צוהעלפן ארימעלייט, און שיקן 'משלוח מנות' איינער פארן אנדערן, און זיך איבערבעטן מיט וועם מען האט זיך פארטשעפעט, און פארמערן ליבשאפט איינער מיטן אנדערן וועגן דעם איז דאס אזא גרויסער יום טוב.

און ווי באוואוסט איז דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו, וועגן דעם אראפגעקומען אויף די וועלט, צאם צונעמען גאנץ כּלל ישראל.

דער הייליגער רבי פּרעננגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רז), אז דער בעל-שם-הקדוש האט געזאגט: עס איז אים

געווארן צוויי לעכער אין הארץ פון די מעשה פון ש"ץ
ימח שמו, וואס דורכדעם איז ער נסתלק געווארן.

[ווי באקאנט (עיין בספר ציצית נוכל צבי, מהרה"ק רבי יעקב
שאשפורט זכותו גגן עלינו) איז ביי ש"ץ רחמנא לצלן אלעס
געווען מותר: שלי שלף, ושלף שלי (אבות ה, י), כאטשיג
ער האט אויף שטענדיג גערעדט פונעם אייבערשטן,
אבער וויבאלד ער איז אנוועק פון די הלכה, און ער איז
ארויס פון די צמצום פון א איד, איז רחמנא לצלן פון דעם
ארויסגעקומען א גרעסערער צמצום, אז ביים סוף האט
ער רחמנא לצלן אינגאנצן געלייקענט אין באשעפער און
כופר געווען בעיקר, ווייל אז עס איז דא 'ריבוי אור' -
צופיל לעכטיקייט, איז נאכדעם דא 'ריבוי חשף' -
שטארקע פינסטערניש.

א איד דארף שטענדיג וויסן אז מיר האבן א 'שלחן
ערוף' און דאס איז אונזער וועג-ווייזער, פארקערט אויף,
להבדיל אלפי הבדלות די אלע משפילים און רעפארמער
וכו' וכו', די ערשטע זאך וויאזוי זיי זענען אנוועק
געגאנגען פון אידישקייט, איז געווען דורכדעם וואס זיי

שְׁמַחָה אִיז דִּי גֵרֶעסְטֶע זַאךְ

האַבן אָנגעהויבן צו טשעפּענען דעם שְׁלַחן עָרוּף מיט זייער זלזול און ליצנות עפּראַ לפּומייהו, און נאַכדעם זענען זיי שוין געקומען צום עֶרְגֶסְטֶען.

וואס איז די גרויסקייט פון שְׁלַחן עָרוּף אז אין דעם ווענדט זיך די גאַנצע אידישקייט? ! נאר שולחן ערוף איז דער תּמָצִית פון גאַנץ תּוֹרָה שְׁבַע־לֶפֶה, דער הייליגער רא"ש האט ארויסגענומען די תּמָצִית פון די גמרא, און זיין זיהן רבי יעקב בעל הטורים' האט נאכדעם געמאכט דעם 'טור', און דאס מסדר געווען אין פיר חלקים [אורח חיים, יורה דעה, אבן העזר, חושן משפט] וואו ער שרייבט אלע הלכות, אבער אן קיין מקורות פון וואו ער האט דאס גענומען, איז געקומען דער 'בית יוסף' און ער האט צוגעצייכענט אויף יעדן שטיקל טור פון וואו ער נעמט דאס.

עס איז געווען אין שטאט קושטאנטינא א גרויסער גאון רבי יוסף בן לב [מהריב"ל] זכרוננו לברכה, ער האט געהאט א ריזיגע ישיבה, האט ער מסדר געווען אז איין גרופע זאל לערנען מסכת ברכות, איין גרופע מסכת שבת,

און אזוי האָבן אַלע תּלְמִידִים גֵּע'חזר'ט א געוויסע
מִסְכָּתָא אין ש"ס, און ווען ער האט געלערנט 'טור', האט
ער גלייך געפֿרעגט די תּלְמִידִים: פון וואו נעמט דאס די
טור? און די גרופע וואס האט געלערנט די מִסְכָּתָא וואו
דאס שטייט, האט געענטפֿערט.

ווען דער הייליגער בית יוסף האט געדרוקט זיין חיבור
אויפֿן טור, האט ער ארויפגעלייגט א 'חרם' אז מען טאר
דאס נישט לערנען, [ער האט געהאלטן אז יעצט וועט
מען שוין מער נישט לערנען קיין גמרא, מען וועט נאר
לערנען טור], אָבער וויבאלד פון הימל האט מען דאך
געוואלט אז עס זאל נתגלה ווערן די ספר 'בית יוסף',
האט פאסירט איינמאל אז זיי האבן געלערנט א שטיקל
טור, און קיין שום תּלְמִיד האט נישט געוואוסט די מקור,
ער האט נישט געהאט קיין ברירה האט ער זיך מתיר
געווען דעם חרם [נדר], און ער האט אריינגעקוקט אין
'בית יוסף' וואס ער האט געברענגט די מקור, און פון
דעמאלטס אן האט ער עס שוין געלאזט לערנען (שם)
הגדולים חלק ב, מערכת ספרים אות ב, סימן נט).

שְׁמִיחָה אִיז דִּי גְרֵעֵסְטֵע זַאךְ

נֶאכְדֵעִם הָאט דָּער 'בֵּית יוֹסֵף' גְּעמאַכְט דְּערפֿון אַ קיצור, וואס דאס איז דִּי 'שְׁלַחַן עֲרוּף', וואס איז אַנגענומען געווארן ביי אַלע אידן אין די גאַנצע וועלט, אזוי ווי דער מגיד וואס פֿלעגט זיך אַנטפֿלעקן צו אים, האט אים אַמאל פֿאַראויס געזאָגט (מגיד מִישֵׁרִים בְּהַקְדָּמָה; פֿרֶשֶׁת בְּשַׁלַּח וּפֶרֶשֶׁת אַחֲרֵי): דו וועסט מאַכן אַ סֵפֶר וואס וועט ווערן אַנגענומען ביי גאַנץ כּלל יִשְׂרָאֵל. אזוי ווי מען זעהט טאַקע אַז עס איז נאַכנישט געווען אַ סֵפֶר וואס זאל אזוי שטאַרק ווערן אַנגענומען ביי גאַנץ כּלל יִשְׂרָאֵל אזוי ווי דער שְׁלַחַן עֲרוּף.

ווען עס איז געווען דִּי 'טֵיילונג' אין אונגאַרן, ווי הונדערט און צוואנציג גרויסע רבנים, תּלְמִידִים פּוֹנֵעִם הייליגן חתם סופר וכו', זענען ארויסגעקומען מיטן רוף, אז אידן האבן נישט קיין שייכות מיט די נעאַלאָגן און רעפֿארמער, זענען זיי געגאַנגען צום קיסר פֿראַנץ יוזעף, מאַכן חוֹזֶק פּוֹן שְׁלַחַן עֲרוּף, און געוויזן די אַלע הַלְכוֹת פּוֹן 'בֵּית הַכֶּסֶּא' (אורח חיים סימן ג), און אזוי ארום צו צושטערן דעם טֵיילונג, ביז דערִווייל איז דאס אים געווען

זייער אינטערעסאנט אז אידן זענען אזא הייליג פֿאלק, אז אפילו אין 'בית הפסא' האבן זיי הלכות ווי אזוי זיך צו פירן, און ער האט געבעטן מען זאל אים דאס איבערזעצן, און ער איז זייער איבערגענומען געווארן דערפון, און ער האט באשטעטיגט אז זיי זענען גערעכט, מען קען זיך מיט זיי נישט מישן, און מען זאל זיך אפטיילן, אזוי איז געלונגען צו מאכן דעם טיילונג, און זיי זענען ארויס פון כלל ישראל.

דערפאר האט דער הייליגער רבי אראפגעשטעלט צוויי עיקר יסודות וואס יעדער זאל דאס מקיים זיין יעדן טאג: 'התבודדות', און 'שלחן ערוך'. ווייל אז א מענטש געוואוינט זיך צו און ער רעדט צום באשעפער, ווערט אים צוביסלעך די מוח אויסגערייניגט, און וואס מער ער רעדט צום באשעפער אלץ מער הייבט ער זיך אויף נאך א טפח און נאך א טפח פון די וועלט, ביז ער זעהט נישט און הערט נישט און שפירט נאר דעם בורא-כל-עולמים, און ער רעדט שוין נאר פון באשעפער, וואס דאס איז די העכסטע מדריגה פון איין זייט, אבער פון די

שְׁמִיחָה אִיז דִּי גֵרֶעסְטֶע זאךְ

אַנדערע זייט, ווילאנג אַ מענטש איז אויף די וועלט, איז יעדע זאך אין אַ צמצום.

און עס איז דאָ הַלְכוֹת אויף יעדן פֿרט און פֿרט, סיי ביים אַרבעטן, צו וויסן וואס מען מעג יא און וואס נישט, און ווי אזוי מען דארף זיך אַכטונג געבן נישט צו גנבֿנען און פֿאַפֿען, וואס דאס איז די הַלְכוֹת פון חושן משפט. אזוי אויף די הַלְכוֹת וואס שטייט אין יורה דעה, וואס מען מעג עסן און וואס נישט, און אז אַ מענטש האט חתונה געהאט איז ווייטער דאָ הַלְכוֹת, און נאכדעם די הנהגה פון יעדן טאג, די זמן קריאת שמע ותפלה, און נאכדעם די הַלְכוֹת פון שבת, וואס דאס איז די הַלְכוֹת פון אורח חיים.

אַבער אויב גייט מען נאר אין רוחניות, און עס איז נישט דא קיין באַגרענעצונג, קען מען רחמנא לצלן נאכדעם אריינפאלן אין אלע שמוץ און עובר זיין אויף די גאַנצע תורה, אזוי ווי ביי ש"ץ ימח שמו רחמנא לצלן.

דערפאר האט דער הייליגער רבי געזאגט (שיחות הר"ן סימן כ"ט): יעדער איד מוז לערנען יעדן טאג שלחן ערוך,

און אפילו ער האט נישט קיין צייט צו לערנען געהעריג אין די רייע וואו ער האלט, דאך זאל ער כאטש לערנען איין הלכה וואו עס זאל נאר זיין, אבער עפעס א הלכה מוז מען לערנען יעדן איינציגן טאג; ווייל אזוי ווייסט מען בערך די הלכות, און מען ווייסט כאטש וואס צו פרעגן. אויף אלע טויזענטער און טויזענטער שאלות ותשובות ספרים וואס קומט פסדר ארויס, אלעס איז געבויעט אויפן שלחן ערוף, נאר וויבאלד אין יעדן דור איז דא נייע ערפינדונגען מוז מען שטענדיג פריש מברר זיין די הלכה ביי דעם.

דאס זעהען מיר אויף ביי פורים וואס דעמאלטס איז די העכסטע זאך צו זיין פרייליך וואס דורכדעם קומט מען אן צו אזא הויכע מדריגה, אז אלע קליפות פאלן אוועק, און מען שפירט שוין אזוי אפען די לעכטיגקייט פון באשעפער, ביז עס בלייבט שוין נישט קיין שום לבושים וואס פארשטעלט דעם באשעפער, און מען זעהט שוין און מען הערט שוין נאר 'אלקות' פון יעדע זאך, ממילא איז שוין נישט קיין חילוק צווישן 'ארור המן' און 'פרוף

שְׁמִיחָה אִיז דִּי גְרֵעֶסְטֶע זַאךְ

מְרֻדְכִי, מְעַן ווייסט אז אלעס איז פונעם בורא-פֿל-
 עולמים (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג), און אפילו ווען עס
 איז נגזר געווארן עפעס א גזירה חס ושלום איז עס אויף
 פונעם אייבערשטן.

דער הייליגער בעל התניא זכותו יגן עלינו האט אמאל
 געפֿרעגט זיין זוהן דער הייליגער רבי דובער זכותו יגן
 עלינו: בערע בערע! מיט וואסערע מחשבות
 דאווענסטו? ! האט ער געזאגט: מיט 'אריף' מיט 'עתיק'.
 זאגט אים זיין הייליגער טאטע: איך דאווען מיטן
 שטענדיגער, ווייל ביי מיר איז אלעס אלקות. אזוי אויף
 האט ער אים איינמאל געפֿרעגט: וואס זעהסטו? זאגט
 ער: א דאך מיט ווענט. זאגט ער אים: איך זעה שוין
 גארנישט נאר אלקות.

פונדעסטוועגן איז באוואוסט אז דער הייליגער רמ"א
 וואס ער איז געווען רב אין שטאט קראקא איז ארום
 געגאנגען פורים ביינאכט דערמאנען דעם עולם צו
 בענטשן און צו דאווענען מעריב. ווייל פון שלחן ערוך
 טאר מען נישט אוועקגיין.

און אין דעם גייט אריין די גאנצע ענין פון 'דייעה' און 'בחירה', פון איין זייט די 'דייעה' - איך ווייס אז אלעס איז פון באשעפער, און פון די צווייטע זייט די בחירה - אז מען האט איבער געגעבן פאר א מענטש די בחירה. און דאס איז א זאך וואס די שכל פון א מענטש קען נישט בשום אופן פארשטיין, ווי אזוי קען זיין די צוויי זאכן צוזאמען, נאר אז א מענטש האט זיך שוין אזוי שטארק אויסגערייניגט זיין מ'ח, דעמאלטס ווייסט ער אז די 'דייעה' ליגט אין די בחירה, און דאס אליין איז די בחירה: ער זאל וויסן אז אלעס קומט פון באשעפער (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא).

ווי באוואוסט האט דער הייליגער רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו צוגעזאגט, אז עס וועט שוין נישט זיין קיין 'חבלי משיח', וויבאלד ער מיט זיין ברודער דער הייליגער רבי ר' זושא זכותו יגן עלינו זענען געגאנגען אין גלות און זיך אזויפיל מסגף געווען, האבן זיי שוין מיט דעם אראפ גענומען אלע חבלי משיח. פֿרעגט מען אויך א קשיא, מען זעהט דאך אז עס איז געווען די

שְׂמֵחָה אִיז דִּי גֵרְעֵסְטֵע זאָך

עֲרֵשְׁטֵע און די צווייטע וועלט מלחמה, ווי מען האט גע'הרג'עט מיליאנען מיליאנען אידן מיט די גרעסטע אכזריות? ! נאר זעהט מען פון דעם, אז אונזער שכל איז צו קליין צו פארשטיין דעם באשעפערס וועגן.

און ווי באקאנט האבן די רשעים ביי די צווייטע וועלט מלחמה געצווינגען אז אידן זאלן אויפגראבן זיין הייליגן קבר, [די ארומיגע גוים האבן געזעהן אז אידן קומען שטענדיג צו דעם קליין שטעטל ליזענסק, צום ציון פון הייליגן רבי ר' אלימלך, און לייגן דארט אראפ קוויטלעך, האבן זיי געמיינט אז די אידן באהאלטן דארט געלט, אבער זיי האבן מורא געהאט צו טשעפענען דעם הייליגן קבר, און זיי האבן דאס געזאגט פאר די דייטשן, די צמלקים ימח שמום וזכרם, און זיי האבן שוין זיכער געמאכט אז אידן זאלן דאס אויפגראבן רחמנא לצלן]. האבן צוויי אידן דערציילט ווי אזוי זיי האבן געזעהן אז דער גוף פונעם הייליגן רבי ר' אלימלך איז געווען גאנץ און פריש, און אפילו זיין בארד איז נאך געווען גאנץ [און פארקניפט [קאלטענעס] אזוי ווי ביים לעבן].

לא

שְׂמִיחָה אִיז דִּי גְרַעסְטֵע זאָך

דְּרַעֲצִיילן עֲדוּת ווי דִּי גוֹים הָאבֵן שְׁפַעטֵער גַּעזאַגט:
אז מֵעַן הָאט אַרױסגעהערט פּוֹנעם קָבֵר מוֹרְאֵיִגֶע
בְּרוּמֶען; ווייל דער הייליגער רַבִּי רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ זְכוּתוֹ יִגַן
עֲלֵינוּ הָאט אויף ווייטער מתפלל גְּעווען.

עס איז באוואוסט אז דער בעל-שם-הַקְּדוֹשׁ זְכוּתוֹ יִגַן
עֲלֵינוּ ווען ער האט געהערט אז עס איז דא עפּעס אַ גִּזְרָה,
פֿלעגט ער זייער אַסאַך אַיינרײסן מיט תּפֿילה בײַם
אַיבֿערשטן, הָאט אים ויין גרויסער תּלְמִיד דער הייליגער
רַבִּי נַחֲמָן הָאָרִידֶענְקֶער זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ [דעם הייליגן
רַבִּינ'ס זיידע], אַמאַל געפֿרעגט: דער רַבִּי זאָגט דאָ
אַלעמאַל אז יעדע זאָך איז בַּהֲשֻׁגָה פּוֹן בַּאֲשַׁעפֿער,
פּאַרְוּאס דאַרף מֵעַן אַזױפֿיל אַיינרײסן, עס איז מן הַסֵּתֶם
אַזױ נגזר געווארן מן הַשָּׁמַיִם ? !

הָאט אים דער בעל-שם-הַקְּדוֹשׁ גַּעזאַגט: נאָך אַיין מוֹזַל
אז דו בִּיזט נישט געווען אין דִּי צײַטן פּוֹן הַמֶּן הַרְשָׁע,
ווייל דו וואלסט דעמאלטס אויף געזאַגט פּאַר מְרַדְכִי:
פּאַרְוּאס דאַרפֿסטו צאַמנעמען דִּי קינדער און אַזױפֿיל

איינרייסן צו בעטן דעם באשעפער, אלעס איז דאך סיי ווי
פון באשעפער !

אויף דער הייליגער רבי פאר די גזירות זענען
ארויסגעקומען האט ער אסאך איינגעריסן מיט תפלה, און
ער האט געזאגט (חיי מוהר"ן סימן רעז; ו): אז די גזירה פון
נעמען די קינדער אין מיליטער זענען די גדולים שולדיג,
ווייל זיי העלפן מיר נישט מתפלל צו זיין דערויף, מיטן
אויסרייד אז עס וועט זיכער קיינמאל נישט זיין אזא
גזירה. אבער למעשה איז די גזירה ארויס געקומען אין
יאר תקפ"ז, און דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי
מוהר"ן סימן א): איך האב גע'פועל'ט ביים אייבערשטן
אפצושטופען די גזירה פאר פונעף און צוואנציג יאר. און
פונקט פונעף און צוואנציג יאר שפעטער איז טאקע די
ביטערע גזירה פון די קאנטאניסטן ארויס, אז מען האט
צוגעכאפט די קינדער פון די עלטערן און זיי אויפגעצויגן
אלץ גוים כדי צו דינען אין מיליטער רחמנא לצלן.

זעהט מען פון דעם אז כאטשיג א מענטש דארף וויסן
אז יעדע זאך איז מיט השגחה דאך אבער דארפן מיר

שְׂמֵחָה אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע זַאךְ לֵג

טוהן אונזער'ס, מתפלל צו זיין און בעטן דעם באשעפער
יעדע זאך, "ווייל וואס תפלה טוט אויף, קען קיין שום
זאך אין די וועלט נישט אויפטוהן".

.1

וועגן דעם איז דער בעל-שם-הקדוש געקומען נאכדעם
וואס די גוים האבן אזוי אונטערדרוקט די אידן מיט
אזויפיל גזירות, און זיי האבן געמאכט א אפגענע
אויפשטאנד אקעגן די אידן, בפרט דורכן חורבן וואס
ש"ץ ימח שמו וזכרו האט אנגעמאכט, דורכדעם וואס ער
האט זיך ערקלערט אלץ 'משיח', און מען גייט
אויסגעלייזט ווערן, ממילא דארף מען דאך אראפּווארפן
פון זיך די 'עול מלכות', די זאך פון די רוסישע רעגירונג,
און אזוי פון אלע אנדערע מדינות, ביז אפילו שפעטער
אין די צייטן פונעם בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו
זענען נאך געווען די 'פראנקיסטן' ימח שמו וזכרו,
אפּשטאַמיגע פון ש"ץ ימח שמו וואס דורכדעם איז
נעבעך געווארן די גזירות אויף אידן אסאך ארגער, ביז
אידן זענען אינגאנצן צופראכן געווארן.

שְׁמִיחָה אִיז דִּי גְרֵעֶסְטֶע זַאךְ

און אויב איז נישט גענוג געווען די צרות וואס מען האט געהאט אויסצושטיין פון די גוים, האט זיך נאכדעם אנגעהויבן צרות און מחלוקת פון אינעווייניג ביי די אידן אליין רחמנא לצלן, די 'לומדים' האבן געהאלטן אז דער פשוטער המון עם זענען 'עמי הארצים', און קען מען נישט זיין מיט זיי אינאיינעם וכו', עס האט נישט געפאסט פאר די 'לערנערס' צו דאווענען מיט זיי, ממילא האט מען געמאכט עקסטערע שוהלן פאר זיי, עס איז געווען א שניידער שוהל, א שוסטער שוהל, א פארבער שוהל, ביז דער הייליגער בעל-שם-טוב איז געקומען און דאס מבטל געווען.

נאכדעם איז געווען די 'בעלי מוסר', וואס זיי פלעגן זייער צוברעכן און איבער שרעקן אידישע קינדער מיט זייער שארפע מוסר-רייד וואס זיי האבן געזאגט, דער בעל-שם-הקדוש האט לוחם געווען אקעגן זיי, אזוי ווי דער הייליגער תולדות ברענגט (תולדות יצחק יוסף פרשת קדושים): וואס ער האט געהערט פון זיין רבי'ן דער הייליגער בעל-שם-הקדוש טייטשן, דאס וואס עס שטייט

לה

שְׁמִיחָה אִיז דִּי גֵרְעֵסְטֵע זאַרְךְ

אין פֿסוק (במדבר כא, ה-ו), נאכדעם וואס די אידן האבן גערעדט אויפן באשעפער און אויף משה, האט דער אייבערשטער געשיקט די נחשים השרפים - ברענעדיגע שלענג, און זיי האבן געביסן דעם פאלק, און א גרויסער עולם איז געשטארבן דערפון; אז דאס גייט היינט ארויף אויף די בעלי מוסר, וואס זיי גייען ארום און שרעקן איבער און בייסן די צובראכענע אידן. ווייל דער בעל-שם-הקדוש איז געקומען אויפצוהייבן כלל ישראל, און צוזאם נעמען כלל ישראל.

איינמאל איז דער בעל-שם-הקדוש געגאנגען מיט די תלמידים אין וואלד, פלוצלינג ווערט ער נעלם פון לעבן די תלמידים און ער גייט צו א בוים, און ער האקט זיך זיין קאפ און ער וויינט זייער שטארק, די תלמידים שטייען דארט אין דער זייט מיט א געוואלדיגן פחד, נאכדעם וואס ער האט געענדיגט, פֿרעגן זיי: רבי! וואס איז דא געשעהן?! זאגט ער: איר זעהט וויפיל טויזענטער בלעטער און צווייגן עס איז דא אויף דעם בוים? אזויפיל פאלשע רבי'ס און מנהיגים וועט ליידער זיין פאר משיח

וועט קומען, וואס זיי וועלן פארפירן דעם פאלק און
אנמאכן א חורבן.

און אויף דעם איז דער בעל-שם-הקדוש
אראפגעקומען אויף דער וועלט: מאחד צו זיין כָּלֵל
יִשְׂרָאֵל; און אפילו אז איינער קען נישט לערנען דארף
מען אים אויף נישט מרחק זיין, נאר פונקט פארקערט,
אים מקרב זיין און לערנען מיט אים וכו'.

ביז דערנױל אנטשטאטס חסידות זאל צאמנעמען
אידישע קינדער, איז פון דעם אליין געווארן גרופעס מיט
גרופעס, ביז איין חסידות קען זיך ליידער נישט
פארטראגן מיט די אנדערע חסידים, אויף אזוי ווייט אז
מען איז זיך נישט משדך איינער מיטן אנדערן רחמנא
לצלן.

צדיקים האבן געזאגט: ווען צוויי תלמידי חכמים
קריגן זיך ארום חס ושלום, און שטעכן זיך מיט ווערטליך
אין בית המדרש, שטעכן זיך צוויי מענטשן אין יענער עק
וועלט מיט מעסערס רחמנא לצלן!

שְׁמִיחָה אִיז דִּי גֵרְעֵסְטֵע זָאךְ

לז

דָּאס הייסט, כָּאטְשִׁיג יעדער מעג האלטן אז זיין פֿשֿט איז גערעכט, און זיין שטארק מיט דעם ביזן סוף, אָבער נישט ווערן שונאים צוליב דעם, אזוי ווי מען זעהט ביי די מחלוקת שְׂמֵאִי וְהֵלֵל, וואס כָּאטְשִׁיג 'שְׂמֵאִי' איז געגאנגען מיט די מדה פון 'גבורה' און ער האט אלץ גע'פסק'נט לחומרא, און 'הלל' איז געגאנגען מיט די מדה פון 'חסד' און אלעס גע'פסק'נט 'לקולא' (עין שער הגלגולים, הקדמה לד), און קיינער האט נישט נאכגעגעבן דעם אנדערן, דאך געפונען מיר אין די משנה (יבמות י"ג ע"ב), אז זיי האבן זיך מ'שדך געווען צווישן זיך. נאר ווען עס האבן זיך פארמערט תלמידים וואס האבן נישט גענוג ארויסגענומען דעם לימוד פון זייער רבי'ן, איז געווארן א גאנצע איבערקערעניש און מחלוקת (סוטה מ"ז ע"ב).

ז.

דָּאס זעהט מען אויך ביים הייליגן רבי'ן וואס ער איז געקומען מגלה זיין דעם אייבערשטן, און מחזק זיין, מעודד זיין און משמח זיין אלע צופראכענע נשמות, און יעדן אויפהייבן, פונדעסטוועגן איז געווארן דערפון

שְׁמִיחָה אִיז דִּי גְרַעסְטֶע זַאךְ

אזויפיל פֿיתות, כאטשיג דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן סימן שיט): אײך וועל מאכן פון ענן פֿיתות פֿיתות. האט ער אָבער נישט געזאגט אז איין גרופע וועט זיך קריגן אויפן אנדערן, נאר יעדע גרופע זאל נעמען די ווערטער פונעם הייליגן רבי'ן לויט זייערע כוחות, אָבער נישט צו טשעפענען דעם צווייטן. נאר וויבאלד מען לערנט נישט גענוג דעם הייליגן רבינ'ס ספרים פֿארקריכט מען זייער שטארק.

דערפֿאר אז מיר ליידן אזאלעכע צרות אין דעם ביטערן גלות, לאמיר זיך כאטש יעצט צאמנעמען, וואס דורכדעם וועלן די גוים נישט האבן קיין שליטה אויף אונז, אזוי ווי מיר זאגן ביי די מגילה (אסתר ג, ח): יִשְׁנוּ עִם אֶחָד - ווען אידן האלטן זיך צוזאמען, דעמאלטס: מִפְּזָר וּמִפְּזָר בֵּין הָעַמִּים - ווערן די גוים צווישן זיך צושפֿליטערט. דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות פחד, סימן כד): ווען עס איז דא אַחדות צווישן אידן, פֿאלט א פֿחד אויף די אומות העולם צו טשעפענען די אידן.

דער פֿאַשעפֿער האט געהייסן שפּריצן די 'אַפֿר הפֿרָה',
 פֿדי זיף צו רייניגן פֿון אַלע 'טומאות', און די תּוֹרָה זאַגט,
 אז דאס איז אַ 'חֵק' וואס מען קען נישט פֿאַרשטיין מיטן
 שִׁכּל, ווייל דאס איז מִטְהַר טְמֵאִים - עס רייניגט די
 טְמֵאנֶע מענטשן, און צו די זעלבע צייט איז עס אויף
 מִטְמֵא טְהוֹרִים - דער כּהֵן וואס שפּריצט דערפֿון ווערט
 טְמֵא.

דאס גייט אויף אַרויף אויף היינטיגע צייטן, אז עס
 קומט אַ פֿחור וואס איז אינגאַנצן צובֿראַכן און צושאַסן
 פֿון זיינע דורכפֿעלער און גראַבע עבירות, און דער צדיק
 געט זיך אָפּ מיט אים, און געט אים התחזקות, כאַטשיג
 ער כאַפט נאָך אַריין דערפֿאַר בזיונות פֿון די טאַטע און
 מאַמע: הִיתְכֵּן מֵעַן הָאֵט פֿאַרכאַפט זייער זוהן? ! [בִּשְׁעַת
 דִּי עֲלֻטְעֶרן ווייסן גאַרנישט ווי צובֿראַכן זייער זוהן איז
 געווען, און וואו ער וואלט אַנגעקומען רחמנא לְצִלָּן,
 וואס מען קען ניטאַמאל אַרויסברענגען, דערפֿאַר קומען
 זיי מיט טענות: דער זוהן איז דאָ געווען אזא לְמִדָּן און

שְׂמִיחָה אִיז דִּי גֵרֶעסְטֶע זַאךְ

א עַרְלִיכֶער. און עס איז זייער שווער זיי אויפצוקלערן דעם אַמֶת'ן מצב פון דעם זיהן], אָבער דער זיהן אליין ווייסט דאָך יא גאנץ גוט ווער ער איז געווען, און אין וואספארא שאול תחתית ער איז געליגן: נישט געלייגט קיין תפלין, נישט געהיטן שבת, געגעסן טריפות, און פון לערנען רעדט מען שוין נישט. און א דאנק דעם צדיק האט ער ברוך השם אַנגעהויבן צוביסליך צו לייגן תפלין, היטן שבת, אַנגעהויבן צו לערנען מקרא משנה גמרא, ביז ער איז שוין געווארן א גאנצער למדן.

קומט דאָך אויס אז ער געווען מורא'דיג טמא, און איינער האט אים מטהר געווען, דאָך זעהט מען אז ער אליין זאגט שפּעטער אויף דעם צדיק וואס האט זיך אזויפיל געפארעט מיט אים, און אים געברענגט צו די אלע גוטע זאכן, אז ער איז גאר טמא! און ער איז נישט אויסגעהאלטן!!! דאס איז א חק וואס מען קען נישט פארשטיין.

נאר דאס קומט פון גאָנה, אז ער וויל זיין א מנהיג, אָבער באַמת דאָרף א איד שטענדיג וויסן און אריינעמען

מא

שְׁמִחָה אִיז דִּי גֵרְעֵסְטֵע זַאָךְ

אין זיך, אז עס איז נאר דא דער בורא-כל-עולמים, ממילא אויב מען ווייסט אז נאר דער באשעפער איז דא, פאלט שוין אנוועק די אלע שטותים און נארישקייטן פון גאות און כבוד, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ו): אויב עס אינטערעסירט נישט פאר א מענטש זיין אייגענעם כבוד, און אפילו אז מען פארשעמט אים שווייגט ער, ווערט דורך דעם פארמערט דעם אייבערשטנס כבוד, און אזוי אויך פארקערט געבעך.

ט.

דאס געפונען מיר אין די וואכעדיגע סדרה, ביי די עגל, וואס די גאנצע זאך איז געשעהן, ווייל זיי האבן געזאגט (שמות לב, א): **כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יִדְעֵנוּ מָה הָיָה לוֹ** - פֿלוּצְלִינְג גֶעדֶענְקט מען שוין נישט משה רבינו, און מען ווייסט נישט וואס עס איז געשען מיט אים. ווי אזוי איז דאס מעגליך? משה רבינו האט זיך דאך מוסר נפש געווען פאר די אידן אין מצרים.

שְׁמִיחָה אִיז דִּי גְרֵעֶסְטֶע זַאךְ

און נאך גלייך ביים אַנפּאַנג, ווען ער האט געזעהן ווי צוויי אידן שלאגן זיך, איז ער גלייך געגאַנגען מאכן שלום, און מען האט אים נאך גע'מסר'ט דערפאר, און ער האט געמוזט אנטלויפן פון מצרים, און נאכדעם וואס דער אייבערשטער האט אים שוין געשיקט ארויסצונעמען די אידן, האט ער קודם נישט געוואלט, און ער האט געזאגט פארן אייבערשטן (שמות ד, יג): שְׁלַח נָא בְיָד תְּשַׁלַּח. ביז דער אייבערשטער האט אים געצווינגען דערצו, דעמאלטס איז ער געגאַנגען איינמאל און נאכאמאל צו פרעה, און זיך מוסר נפש געווען פאר די אידן, ווייל פרעה האט אים געזאגט (שמות י, כח): אַז דו וועסט נאכאמאל קומען וועל איך דיר הרג'ענען! און אלעס האט ער נאר געטוהן פדי צו העלפן די אידן.

און אזוי האט ער טאקע באוויזן ארויסצונעמען די אידן פון מצרים, און שפאלטן פאר זיי דעם ים, און זיי געבן די תורה, און נאך אלעם גייט מען און מען מאכט אן עגל, אזוי אויך נאכדעם געפונען מיר אז די אידן האבן נאכגעקוקט משה רבינו, אזוי ווי דער דער מדרש זאגט

(שְׁמוֹת רַבָּה פְּרָשָׁה נֹא, סִימָן ו), אויפֿן פֿסוק (שְׁמוֹת לֵג, ח): וְהִבִּיטוּ אַחֲרֵי מֹשֶׁה. זײ האָבן גֵּעֶזְאָגֶט: מֹשֶׁה אִיז אַ גַּנָּב! עַר עֶסֶט זײ אָן פֿון אוינזער גֵּעֶלֶט, וועגן דעם האט ער אַזא דיקן האלז. דאס באַצאַלט מען פֿאַר דִּי אַלע טוֹבוֹת וואס ער האט גֵּעֶטוהן? ! וועגן דעם איז דאס אויף דִּי זעלבע חק פֿון פֿרָה אַדוּמָה וואס איז מִטְהַר טְמֵאִים, וּמְטַמֵּא טְהוֹרִים.

י.

דערפֿאַר מוז זײ אַ מעננטש מוֹרְאֵי־דִּיג מְחֻזַּק זײן, און אַז ער טוט אַ טוֹבָה פֿאַר אַ צווייטן, זאל ער שוין זײן צוגעגרייט און וויסן אַז יענער וועט אים צוריק צאלן שְׁלֵעֲכָטֶס, און אַ מעננטש וואס ער האט צוטוהן מיט אַ ציבור, דאַרף וויסן פֿון פֿאַראַויס אַז מען וועט האָבן אויף אים קריטיק, [און אַ מעננטש וואס וויל נישט באַקומען קײן קריטיק, זאל ער גאַרנישט טוהן...]. דערפֿאַר דאַרף אַ מעננטש נישט נתפֿעל ווערן פֿון אַ צווייטן.

דאָ זאַגט שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ (משלי יז, יג): מְשִׁיב רָעָה תַּחַת טוֹבָה לֹא תִמּוּשׁ רָעָה מִבֵּיתוֹ - ווער עס באַצאַלט צוריק

שְׁמִיחָה אִיז דִּי גְרַעסְטֶע זַאךְ

שְׁלֵעַכְטס פֿאר אַ טוֹבָה וואס ער האט געהאט, וועט זיך די
 שְׁלֵעַכְטס נישט אָפּטוהן פון זיין הויז. דערפֿאר איז
 קיינמאל נישט כּדאי צו טשעפּענען א צווייטן, בּפֿרט פון
 איינעם וואס דו האסט געהאט אַ טוֹבָה, ווייל מען וועט
 נאכדעם באַצאלן דערפֿאר זייער טייער.

און מען זעהט טאקע וואס דער עגל האט נעבעך גורם
 געווען, אז דער אייבערשטער האט געזאגט (שמות לב, לד):
 וּבַיּוֹם פְּקֻדֵי וּפְקֻדָּתַי. זאגן אויף דעם חז"ל (סנהדרין קב ע"א):
 עס איז נישט דא קיין צרה וואס א מענטש האט, וואס עס
 זאל נישט זיין דערין א חלק פון די עגל. פארקערט זעהט
 מען אויף אז משה רבינו האט דורכדעם זוכה געווען אז
 די שכניה האט אים שטענדיג באגלייט (שמות לג, ח. ועיין
 בּרש"י) און זיין פנים האט אים זייער שטארק געלאכטן,
 אזוי ווייט אז ער האט געמוזט פארשטעלן זיין פנים מיט
 אַ מאַסק (שם לד, כט).

יא.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ר"א):
 צ'דקה ת'ציל מ'מנות (משלי י, ב), איז די ראשי תיבות פון
 'מצת'. נאכדעם זאגט דער הייליגער רבי (שם), א סגולה
 פאר 'חולי נופל' (עפעלעפסי) רחמנא לצלן, צו טיילן צדקה,
 דאס איז מרומוז אינעם פסוק (תהלים קיב, ט): פ'זר נ'תן
 ל'אביונים. וואס איז ראשי תיבות 'נפל'; ווייל דורך צדקה
 קען מען ניצול ווערן פון די מחלה פון אראפפאלן.

דער הייליגער רבי האט דאס געזאגט אויף א געוויסן
 צדיק וואס האט געהאט די מחלה, און יענער האט
 אנגעהויבן צו טיילן צדקה, און ער איז טאקע ניצול
 געווארן דערפון.

און דער הייליגער רבי זאגט דאס אויף געבן צדקה
 פאר מצות, קומט אויס אז ווען א מענטש געט געלט פאר
 'מעות חטין', אז אידן זאלן האבן אויף פסח, איז דאס
 אים מציל פון אלע מחלות און שלעכטע קרענק רחמנא

שְׂמֵחָה אִיז דִּי גֵרֶעסְטֶע זאָךְ

לְצֶלָן, ווייל אַלע מַחְלוֹת קומט פּונעם מח, וואס דאס איז דער עיקר ביי 'חולי נופל'.

עס שטייט אין שולחן ערוך (עין משנה ברויה סימן תכ"ט, ס"ק ב), אז פורים זאל מען שוין אנהייבן לערנען הלכות פסח. און דער הייליגער רמ"א הייבט אן הלכות פסח (אורח חיים סימן תכ"ט סעיף א, הג"ה): נוהגים ליתן מעות חיטין - מען פירט זיך צו געבן געלט פאר מצות אויף פסח. דערפאר דארף מען שוין באזארגן אז אלע אידן זאלן האבן גענוג שפע אויף פסח, און אז מען געט פאר יענעם, העלפט דער אייבערשטער אז מען האט אויף פאר זיך אליין, אזוי ווי צדיקים האבן געזאגט א רמז, אז דאס ווארט 'ונתנו', קען מען ליינען די זעלבע אויף ביידע זייטן, אהין און צוריק; צו ווייזן אז ווען מען געט צדקה באקומט מען דאס צוריק פון הימל.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל קענען שטענדיג זיין משפיעים - געבן פאר יענעם, און נישט דארפן אנקומען צו טובות פון יענעם, ווייל דאס איז די גרעסטע קללה, אזוי ווי מיר זעהען אז איינס פון די

מז

שְׁמַחָה אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע זַאף

תּפּלוֹת וואס דער כּהן גְדוֹל האט מתפּלל געווען איין מאל א יאר, ווען ער איז אריין לפּני וּלפּנים אין קדְשֵׁי קדְשִׁים, און ער האט נאר געזאגט גאר א קורצע תּפּלה, האט ער געבעטן: שְׁלֵא יצְטָרְכוּ עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל זֶה לְזֶה – אִידישע קינדער זאלן נישט דארפן צוקומען איינער צום אנדערן. ווייל דאס איז דִּי גֵרְעֶסְטֶע בְּרָכָה, צו ויין א מִשְׁפִּיע, און שְׁטענדיג געבן נאך און נאך.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ד): דורך צדקה מאכט מען אויף א טיר פארן מענטש. און וואס מער צדקה מען געט אלץ מאכט מען אים אויף נאך א גרעסערע טיר; דערפאר איז דִּי גֵרְעֶסְטֶע זַאף צו געבן צדקה בפרט אויף פסח.

זאל דער אייבערשטער העלפן מיר זאלן אלע האבן א חלק אין 'מעות חִטִּין' אויף פסח, ממילא וועלן מיר שוין אלע האבן שפע. אזוי אויך זאלן מיר קענען איינער דעם אנדערן מחזק ויין, און דער עיקר זוכה צו ויין צו שְׁמַחָה.

~ תּם וּנְשָׁלֵם שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם ~

הספר הקדוש הזה נרפם לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון